

Dr. Szabó László tanár úr laudációja

A Sapientia EMTE **tiszteletbeli professzora** cím odaítélése alkalmával 2025

Dr. Dávid László, egyetemi tanár

Minden új intézmény alapításának, sikeres működtetésének az esélyét az adott korban élők tudása, belső lelki elkötelezettsége, valamint kultúrájukból fakadó, de alapjában ösztönös életigénye határozzák meg. Ez alól a Sapientia EMTE sem kivétel. Nyugodtan élni, alkotni és az eredményeinknek örülni akarunk mi is. Nem lennénk sikeresek, nem bízhatnánk az egyetemünk jövőjében, ha csupán passzívan, a környezetünk történéseit szemlélve, azokat nem befolyásolva képzeljük el a jövőnket. Ehhez pedig kellenek a kitartó, a szorgos, a precíz, és nem utolsósorban az elkötelezett emberek, olyanok, mint Dr. Szabó László tanár úr, aki a számítástechnika szakunk sikerét megalapozta. Csupán kíváncsiságból rákérdeztem a mindent tudó MI-re, és rá hivatkozva pont ezeket a tulajdonságait sorolta fel. Így nyugodtan kérdezheti bárki, hogy vajon mi szükség van itt még az én méltatásomra? Erre válaszként hadd idézzem fel az egykori „marslakók” (EÁ-ban élő magyar tudósok) véleményét, amikor Neumann János betegágyánál a „Jancsi” és a mindent tudó Jóisten közti esetleges beszélgetés értelméről tárgyaltak, hát itt a Neumann megjegyzése „a Jóistent talán még érdekelheti az én véleményem is”.

Nos, ez a történet úgy kezdődött, hogy egyesek szerint talán kényszerből, én inkább úgy fogalmaznék, hogy vissza nem térő lehetőségből a két villamosmérnöki szakról nem mondtunk le, hanem mindkettő indítását kértük, még úgy is, hogy jómagam – aki ezek indítását előkészítettem – ízig-vérig az automatizálás szaknak vagyok az elkötelezettje és művelője. Sőt a történetbe az is beletartozik, hogy az állami egyetem, a Sapientia indítását követően, megszüntette az általam indított számítástechnika szakot, mert hiányoztak a sikeres működés feltételei. Mihez lehetett ekkor kezdeni egy új egyetemen? Se felszerelés, se tanár. Ma egyszerű a válasz. Vásárolunk egy szakembert. Csak pénz kérdése, nemde. Ám akkor viszont más idők jártak. Nem volt megfelelő hazai szakember, mert az átkos rendszer sikeresen akadályozta meg a tudományos fokozat megszerzését, vagy ha ez mégis megtörtént, akkor az egyetemünk bizonytalan jövője riasztotta el őket. Annak idején nem lehetett előre látni a sikert. Főleg akkor, ha még a működésünket biztosító kormány is más véleményen volt. Meg akartak szüntetni. Ekkor 2002-ben vállalta Szabó László, hogy a közösségünk tagja lesz. Ő, aki 1993-1996 között a Petru Maior egyetem oktatója volt, majd ezt feladva vállalta Románia talán legjobb számítástechnika folyóiratát (a PC Reportot majd átnevezve a NET Reportot) kiadó Agora Media műszaki igazgatói munkakörét. Így vállalta a számítástechnika szakunk irányítását, átszervezését, akkreditációját, és ennek eredményeként ez egyik legsikeresebb, legvonzóbb szakunk lett. Vajon hogy nézne ki a Sapientia egyetem nélküle? Ugyanaz lenne a megítélése? Ugyanannyi hallgató jelentkezne az egyetemünkre? Nos, ha ezekre a kérdésekre keressük a választ, akkor gondoljunk a 21. század

legfontosabb tudományos eredményeire. A teljesség igénye nélkül ezek a géntechnológiát biztosító CRISPR-Cas9 bioinformatikai szoftver, az emberi géntérkép óriási adatbázisát kezelő szoftverek, a mesterséges intelligencia, a kvantumszámítógépek, a gravitációs hullámokat kimutató kísérletek, de ne feledkezzünk meg a www, vagy a mindenki zsebében lapuló telefonnak nevezett, de inkább beágyazott számítógépként működő eszközről sem. Ugye nem kell senkit meggyőznöm, hogy a modern számítástechnika nélkül ezek nem léteznének. Felejtsük el őket. Tehát, egy olyan tudományterületet építettünk ki, olyan tantárgyakat tanít Szabó tanár úr (web technológiák, operációs rendszerek, számítógép hálózatok, vagy programozás) amelyek azonnal eladható tudást biztosítanak a hallgatóknak. Hányan és hányan vannak, például akik már hallgatóként sikeres webáruház programot fejlesztettek és működtetnek. Emellett akkor is számíthattunk a munkájára, amikor Domokos József egykori villamosmérnöki tanszékvezető kollégánk, dékáni feladatkört vállalt. Teljesen egyértelmű volt, hogy a legjobb választás a tanszékvezetői feladatokra ekkor Szabó László volt, aki mindezt elvégzendő munkának, és nem kiváltságnak fogta fel. És mindezek mellett Szabó László tanár úr, belevágott a bioinformatikai szoftverek, valamint informatikai rendszerek biztonságát javító rendszerek fejlesztésébe. A munkájára, a közleményeire mutató jelentős számú és jelentőségű hivatkozás jelzi ennek a fontosságát. A kalciumfelszabadulási folyamatok számítógépes elemzésére fejlesztett szoftverét például nagy sikerrel használják a Debreceni Egyetemen.

Közvetlenebbé téve ezt a méltatást, Laci egy olyan kolléga, akire tényleg érvényes az önzetlenség. Mindig a közösség érdekét nézte, azt szolgálta és sokszor méltatlanul háttérbe szorította saját magát. Ezért maradt máig adjunktus pedig a tudományos tevékenysége az elvégzett munkája mind-mind megfelelőek voltak az előléptetéshez. Ezért is gondoljuk, hogy ez a **tiszteletbeli professzori** cím kifejezi annak a munkának a köszönetét, amit a közösségünk érdekében tettél.

Végül fogadd Nagy László sorait: „Adjon az Isten szerencsét, szerelmet, forró kemencét,... nekem a kérés nagy szégyen, adjon úgyis, ha nem kérem”.

Kedves Laci, az Isten áldjon meg!

Dr. Dávid László,
a Sapientia EMTE volt rektora, szenátusának a volt elnöke.